

Въ главата ѝ се мисли зароиха: —
— Рикание на гладенъ лъвъ въ пустиня
Въ тѣзъ звукове ехти. Отъ де те идатъ?
Това не е ли избликъ на безумье?
Или той съ своята глухота изгуби
И паметъта за формата и строя?
Безумецътъ, дали не възмечтава
Да заглуши светътъ — и новъ законъ
Да тури за хармонията той?! — —

А между туй, съзнанието тайно
Мълвеше на Бетховена въ душата:
— «Ти на съдбата няма що да робцешъ.
Ти имашъ свой особенъ дялъ... Ти сне
Отъ небесата пламъкъ прометеевъ,
Да го запалишъ въ хорските сърца
И, възгорени, да ги възвисишъ. —
И въ тяхъ сърца, единъ презъ векове,
Ти ще живеишъ безсмъртенъ въ смъртний миръ.»